

ÎNCĂ O PAGINĂ DE LEGENDĂ VRÂNCEANĂ

Valeriu D.Cotea

Trecerea dincolo de hotarul acestei lumi a oricăruia dintre noi reprezintă pentru cei rămași în viață o mare întristare, un prilej de profundă meditație, un moment de bilanț sufletesc al faptelor bune împlinite de cei trecuți dincolo de ființă. Aflați în fața pierderii unor ființe dragi, pe care le-ai stimat și cu care ai colaborat întru împliniri visate în comun, bilanțul sufletesc pe care-l faci se constituie mai mult din regrete profunde și din rememorări amare, toate acestea devenind în timp amintiri imuabile.

Parcurgând paginile „**Almanahului podgorenilor**” pentru anul 2002, ai cărui artizani au fost, în principal, cei doi mari dispăruți de curând dintre noi, respectiv **Traian Olteanu** – redactor șef – și **Florin Muscalu** – redactor șef adjunct, am ajuns și la versurile închinat de mari maeștri ai rimelor românești viei, vinului, dar îndeosebi toamnei... Și m-am întrebat cu durere în suflet, cum or fi sunat, oare, versurile argheziene „*Niciodată toamna, nu fu mai frumoasă! Sufletului nostru bucuros de moarte*”, atunci când **Traian Olteanu** și **Florin Muscalu** le-au repartizat în pagină? Și tot așa m-am întrebat ce se ascundea, oare, în sufletul prozatorului **Traian Olteanu** atunci când a scris în almanahul menționat partea a doua a memorialului de călătorie „*O seară la Grinzig*” și unde a inserat impreciația lui Flaubert dintr-un „*Jurnal de călătorie*”, care ascunde un ecou trist? „*Amintiri, trecut reînviat, veniți la mine! Trebuie să creez Frumosul, prețuind mereu*

adevărul. Doamne, ai milă de voința mea!” De ce oare acum cinci ani, când soția mea Victorița, trecută în casa vieții de dincolo, poetul **Florin Muscalu** m-a mângâiat cu următoarele cuvinte, care, din nefericire, își au permanent o dureroasă actualitate: *„Pe fiecare în parte/ Ne așteaptă o moarte/ Doar întregul popor/ Rămâne nemuritor”* Și iarăși mă întreb, o fi avut, oare, o premoniție cel de-al treilea dispărut în cumplitul accident din această toamnă, la întoarcerea de la Neptun, poetul și eseistul orădean Justin Panța, care doar cu puțin timp înainte editase o carte intitulată *„Manual de gânduri care liniștesc, manual de gânduri care neliniștesc”*

Dar ce rost mai au acum întrebările, cu întregul lor cortegiu de neliniștit, când nimeni nu mai poate schimba nimic și când totul se reduce parcă la versurile argheziene din poezia *„Niciodată toamna...”*, încheiată atât de sumbru: *„Cine vrea să plângă, cine vrea să jelească/ Vie să asculte-n-demnul nențeles...”*

Amintirile care mă leagă de cei doi prieteni dispăruți se pierd în trecerea timpului și-mi vine tot mai greu să cred că ori de câte ori mă vor mai purta pașii prin Focșani sau prin împrejurimile de legendă ale acestui oraș, nu-mi va mai fi dat să-mi aline privirile staturile înalte și pline de dragoste de viață ale celor doi scriitori: **Traian Olteanu** și **Florin Muscalu**. Purtau în zâmbetele și în privirile lor parcă întregul cer al plaiurilor Tudorei Vrâncioaia, totdeauna dornici să spună sau să asculte o glumă bună, totdeauna sădind cu prietenească *„voroavă”* speranțe și gânduri bune în sufletele celor loviți de amar.

De când i-am cunoscut, și nu-mi mai amintesc nici în ce an și nici cu ce ocazie, am manifestat pentru ei o simpatie aparte, izvorâtă, sunt sigur, dintr-o comuniune de idei și sentimente care ne însoțeau viața fiecăruia dintre noi. Se prea poate însă ca o sudură mai puternică între noi să se fi stabilit cu ocazia apariției la Focșani, în Editura „V” Varlaam, a cărții mele, *„Fragmente de viață”*, în anul 1997, la care redactor de carte a fost **Florin Muscalu**, iar de reprezentarea artistică s-a ocupat **Traian Olteanu**. În discuțiile purtate în acea perioadă cu ei am avut ocazia să pătrund mai adânc în modul lor de a gândi și de a

reflecta viața în tot ce scriau. Emanau din priviri și din întregul lor mod de a fi multă dragoste de viață și înțelegere față de cci din jur. Ambii erau rotofei, plesnind de viață cum se spune, și în permanență pregătiți să asculte sau să-ți servească o glumă bună. Nu erau în stare să urască și, chiar dacă ar fi avut anumite resentimente față de cineva, evitau întotdeauna bârfa și vorbele jignitoare.

Am în față, pe lângă diverse lucrări ale lor, și publicația de largă răspândire, „**Gazeta podgorenilor**”, editată tot la Focșani, al cărei redactor șef era **Traian Olteanu**, iar redactor șef adjunct **Florin Muscalu**. Pentru podgorenii români în general și pentru cei vrânceni în special, dispariția lor prea timpurie reprezintă o mare pierdere. Vor rămâne de neînlocuit nu numai pentru familiile și apropiații lor, ci și pentru viticultura și oenologia românească.

Înclinându-se în fața memoriei lor, noi, viticultorii și oenologii din întregul rotund românesc continuăm să vărsăm o lacrimă sinceră întru veșnica lor pomenire.